

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Consultatio XXX. De admirabili Ascensione Jesu Christi in cœlos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

tuz. Quousque relinques me in funesto hoc morientium exilio? an diu adhuc spoliabor aspectu tuo?

Quanta oblectatio inter tædia, quibus tota scætet præsens hæc vita, quando bona anima. quæ circumfert in corde suo spem firmam resurrectionis, suspirare potest in cælum, uti sanctus Augustinus in suis meditationibus amore omnino succensit! Mater Hierusalem, civitas sancta DEI, charissima sponsa Christi, te amat cor meum, pulchritudinem tuam nimium desiderat mens mea. O quam pulchra & gloriosa, quam generosa tu es. Felix anima mea, semperque felix in sæcula, si in-

S. Augustinus
Meditat. c. 25.

Amorosa suspiria sancti Augustini erga cælum.

tueri meruero gloriam tuam, beatitudinem tuam, pulchritudinem tuam, portas & muros tuos, & plateas tuas, & mansiones tuas multas, nobilissimos cives tuos, & fortissimum Regem tuum, Dominum nostrum in decore suo. Aperi mihi portas tuas, recipe me in sinu tuo, vivere amplius non possum, nisi summo cum tædio in terris; tabescit & deficit anima mea ardenti desiderio videndi Jesum suum, quem tu jam possides in tabernaculis tuis. Eamus & consideremus tandem, quâ ratione deseruerit terram, ut conscenderet cælum in admirabili Ascensione sua.

CONSULTATIO XXX.

De admirabili Ascensione JESU CHRISTI in Cælos.

Ecce igitur tandem gressum ultimum, qui faciendus nobis restat in sequela JESU CHRISTI. Optarem hinc mihi sensa & felicem exitum devoti illius peregrini, cujus exemplum nobis proponit sanc-

tus Franciscus Salesius in suo Theotimo: Amor JESU CHRISTI traxerat illum è patria sua, ad invisendum loca sacra, quæ ipse divina sua honoraverat præsentia.

Incepit

Rarum exem-
plum alicujus
peregrini ex
amore mortui
in monte Oli-
veti deside-
rantis sequi
Jesum Chris-
tum in Ascen-
sione suâ.

Incepit à paupere stabulo, per quod intrare voluit in mundum; fugit cum ipso in Ægyptum; mansit penes ipsum in Nazareth, ubi commoratus est toto vitæ suæ absconditæ spatio; cuncta invisit loca, ubi jejunaverat, oraverat, prædicaverat, præcipua sua patrârat miracula; perlustravit locum Cœnaculi, ubi Sanctissimum instituerat Sacramentum, suisque valedixerat Apostolis; adiit hortum olivarum, ubi toleravit longam istam agoniam tempore orationis suæ trihorariæ, postquam captus est à Judæis & ligatus velut capitis reus; secutus est ipsum per plateas Jerusalem; penetravit in Prætorium Pilati; & omnia illa loca, ubi perpeffus est præcipua Passionis suæ tormenta; exin conscendit montem Calvariæ, qui fuit Altare, in quo obtulit magnum hoc vitæ suæ sacrificium Deo Patri suo, pro reconciliatione mundi; inde ad sanctum se contulit sepulchrum, ubi mortuum ipsius Corpus fuerat inclusum, & unde prodierat vivum ac immortale per resurrectionem suam. Tandem profecutus est ipsum usque ad montem Oliveti, ubi deseruit terram, ut ex illa rediret in cœlum in die Ascensionis suæ.

Cùm huc pervenisset, gerens mentem refertam luminibus, cor totum ardens amoribus, ani-

mam totam imbutam sanctis affectibus, quos velut totidem flores collegerat è coronario sponsi cœlestis horto, in omnibus sanctis locis, quæ tantâ inviserat cum pietate: O mi amabilissime Salvator, inquit, profecutus te sum hic in terris, & ubique, quoad potui, quid facere jam possum, ut sequar te usque in finem, nisi & post te conscendam in cœlum? O bone Jesu, absolve hic feliciter peregrinationem meam, nec relinque me sine te & post te in terris: siquidem dixisti, velle te, ut, ubi es, & sit minister tuus. Trahe me ergò ad te, ut nunquam amplius separatus sim à te. Tu nôsti desideria cordis mei, quia illa dedisti mihi; Tu vides, quòd confusum me, & crudeliter me affligant, nisi illa exsatis modò, liberando animam meam, ex hoc Corporis sui ergastulo, ut introducas illam in pretiosam possessionem Tui.

O miraculum fervoris in felici hoc peregrino! sed majus miraculum ineffabilis bonitatis in Jesu Christo! unus millenos adhibebat conatus, ut suam evibraret in cœlum animam, & alter adhuc potentiùs attrahebat ipsam ad se, ut abstraheret ipsam è terris: Unus desiderabat ardentissimè, & alter amabat magis perfectè; & amor, qui separat & unit, separavit sanctam

M m m m m hanc

hanc animam à corpore suo, & cum amabili Salvatore suo unuit ipsam perpetuò; diffissum est cor ipsius in duas partes, & ipsius anima in instanti evolavit in sinum Dei.

Desideremus
perficere nos-
tram peregrina-
tionem si-
cut Iesus
Christus.

O quis det nobis, ut postquam secuti sumus IESUM Christum in terris per totum vitæ suæ curriculum, à nativitate ipsius usque ad MYSTERIUM Ascensionis suæ; postquam nostros replevimus animos tot sublimibus, quas nos edocuit, cognitionibus; postquam nostras consolatus est animas tot sanctis affectibus, quos trahere & haurire potuerunt è verbis & exemplis ipsius; postquam ardens sui desiderium in nostris accendit cordibus, per magnum illum amoris æstum, quem ostendit nobis usque ad ultimum vitæ suæ momentum; Quis, inquam, det nobis alas, ut sequamur ipsum usque in cœlum, nostramque finiamus peregrinationem, uti finiit is suam, relinquendo terram, ut revertamur cum ipso in sinum divini Patris sui?

Quid nobis prodesset, quæsisse ipsum tamdiu in terris, nisi tandem inveniamus ipsum in cœlis? Quid nobis conducere, cognovisse vel amasse ipsum ad tempus, nisi & auspicata nobis contingat sors cognoscendi ipsum clare & amandi perfectè in omnem æternitatem? Quid

consolari cor possit, quod factum est pro Deo, quòdque privatam se videt ipsius possessione, nisi desiderium & spes possidendi illum? Ecce bonum unicum, quod superstes est nobis, ad consolandum nos in medio miseriarum vitæ humanæ. IESUS Christus deserendo nos secundum præsentiam suam visibilem in die Ascensionis suæ, locò sui non reliquit nobis aliud, nisi spem & desiderium sequendi ipsum in cœlum: quod etiam pretiosè, sollicitè ac studiosè à nobis vult conservari ac indies augeri, id insuper esse suavissimum conversationis nostræ argumentum, solatium jucundissimum, & amosissimum animarum nostrarum in hac vita sensum & affectum. Hic fructus est, quem colligere possumus ex ultima sua hac consultatione.

Ut fiat nobis tam jucunda, Ascensio IESU quam proficua, instituo triumphum ex Ascensione IESU Christi, præsentata in ubi postquam literaliter exposui, forma trium- quando & quomodo adimple- phi. tum sit hoc mysterium, resonare faciat tubas, acclamationes, carmina lætitiæ, præcedentia triumphum: Exin apparebit gloria & Majestas Triumphatoris; posthæc sequentur spoliati & devicti, in triumpho deducti. Denique magnificus ipsius in regnum Dei Patris sui introitus faciet totam conclusionem, & solidam nostram consolationem. AR-

ARGUMENTUM.

Quando & quomodo Iesus Christus ascenderit
in cœlum.

ARTICULUS. I.

Quare Iesus
Christus man-
ferit pluribus
adhuc diebus
in terris post
resurrectio-
nem suam.

Resurrectionem Iesu Christi
prodeuntis è monumento
suo poterat immediatè sequi ip-
sius glorificatio intrantis in cœ-
lum: nihilominus ex arcano di-
vinæ sapientiæ suæ consilio, &
immensâ infinitæ bonitatis suæ
abundantiâ, plures adhuc dies
commorari voluit in terris ad
consolationem omnium eorum,
qui crediderunt in ipsum, & præ-
cipuè Sanctissimæ Matris suæ;
ad confirmandum fortius Apos-
tolos suos in fide omnium mys-
teriorum suorum & principaliter
in illo Resurrectionis suæ;
& ad instituendum illos circa
plures magnas veritates, quæ
exarata non sunt in Evangelio,
quasque non nisi per traditionem
habemus. Hinc est, quod appa-
ruerit illis sæpius, quod mandu-
caverit cum ipsis, quod locutus
fuerit cum ipsis de regno Dei,
uti scribit sanctus Lucas in Actis:

Act. 1.

Apparens eis & loquens de regno Dei.

Iesus Christus
mittit suos
Apostolos.

Postquam replevit ipsos totos
cognitione suâ, dedit ipsis Spi-
ritum Sanctum suum, cum quo
misit ipsos in omnem terram
prædicare doctrinam suam, pub-
licare ignominias Passionis suæ
& Resurrectionis suæ gloriam,

dicens illis: sicut misit me Pa-
ter, & ego mitto vos; Accipite
Spiritus Sanctum, prædicate
Evangelium omni Creaturæ;
Nam data est mihi omnis potes-
tas in cœlo & in terrâ. Ite in
Nomine meo & ex auctoritate
meâ, docete omnes gentes, &
Baptizate eas in Nomine Patris
& Filii & Spiritus Sancti, docen-
tes eas servare omnia, quæcun-
que mandavi vobis.

Elapsis quadraginta diebus à
resurrectione suâ congregavit
totam Ecclesiam suam supra
montem Olivarum, id est, om-
nes fideles credentes in ipsum.
Sanctus Paulus affirmat nobis,
quod visendum se prius præ-
buerit plusquam quingentis in
unum congregatis: *Visus est plus-
quam quingentis fratribus simul.* Cre-
dibile est, omnes fuisse præsen-
tes, & fortassis etiam multos
alios, jucundo huic spectaculo,
quod ultimum fuerat, quo con-
solari volebat oculos ipsorum
corporales; & hic fecit illis ad-
mirandum quemdam sermo-
nem, qui fuit ultimum quasi
ipsius vale. Sanctus Lucas, qui
historiam Actuum describit,
non refert illum ad longum, sed

M m m m m 2 fo-

folùm annotat illius materiam & argumentum, & puncta folùm modò attingit ejusdem præcipua. Refert nobis, quòd mandaverit ipsis, ut manerent in solitudine, sicque præpararent se ad recipiendum suas, quas illis conferre volebat, gratias; quòd promiserit ipsis, missurum se illis Spiritum Sanctum, ut esset ipsorum Consolator in absentia sua, eò quòd tempus esset, ut reverteretur ad Deum Patrem suum, qui miserat illum.

Ultimus sermo Jesu Christi ad suos, eeu ultimum vale.

Et quia videbat illos totos timore perculsos, lacrymisque perfulos ex vehemènti dolore, quòd privari deberent optatissimã suã præsentia, consolatus est illos, ipsisque animum addidit, promittens, quòd induendi forent virtute ex alto, & evasuri ex ea prorsus intrepidi. Exin amicè & affectuosè illos reprehendens; dicebat ipsis: si diligeretis me, gauderetis utique, quia vado ad Patrem meum, qui est principium gloriæ meæ, & perpetuæ meæ centrum felicitatis. Expedi etiam vobis ut ego vadam; nam si non abiero, Spiritus Sanctus non veniet ad vos; si autem abiero, mittam vobis illum. Dum abeo in cœlum, vado parare vobis locum. Et si paravero, venio iterum ad vos, & accipiam vos ad me ipsum.

Et cum multa alia dixisset ipsis, quibus replebantur gaudio

& rapiebantur extra seipso, extendit manus suas super illos benedixitque eis; & exin lentè ac sensim attollebatur à terra, propria sua virtute ascendens in altum, non abreptus subito, velut Elias in currù igneo, non subtractus, velut Enoch clam mundo; sed permittens frui cum otio oculos universæ hujus multitudinis acceptabili spectaculo suæ Ascensionis. Dum elongabatur ab illis & approximabat paulatim cœlo, purissima & splendidissima nubes involvebat ipsius corpus, idque sensim subducebat Apostolorum oculis, qui non cessabant aspicerè semper cœlum, eò sublatis & abrepti corde, ubi suum habebant thesaurum.

Verisimile non est, quòd credidit Abulensis, hanc nubem, quã involvebatur Corpus Jesu Christi Ascendentis in cœlum, servisse ipsi velut amictum, ad obtegendam ipsius nuditatem, cum credibile non sit ipsius effatum, quòd nempe, cum reliquerit linteamina in monumento, semper permanserit nudus post resurrectionem suam, absque alio, quàm propriæ suæ gloriæ vestimento. Siquidem si apparuisset totus resurgens magnâ hâc gloriã, quæ propria erat tui resurrectionis suæ, quã ratione præsentia ipsius supportari potuisset ab oculis mortalium? Et si demonstrasset se totum nudum

Jesus Christus sensim ascendit in cœlum, propria sua virtute ascendens in altum, non abreptus subito, velut Elias in currù igneo, non subtractus, velut Enoch clam mundo; sed permittens frui cum otio oculos universæ hujus multitudinis acceptabili spectaculo suæ Ascensionis.

Abulensis paradox. 5. e. 43.

An Jesus Christus manserit nudus, an apparuerit vestitus post resurrectionem suam.

Qua men habu sus c post recti suan

dum, more alterius Corporis humani, nonne tibi videtur, comissum hic aliquid fore adversarium decentiæ? Quando apparuit Magdalene in horto, credidit hæc ipsum esse hortulanum. Quare hoc? nisi quia indutum ipsum videbat vestimento, ejusmodi conditionis hominibus proprio? Et quando se junxit in via duobus Discipulis euntibus in Emaus, hi peregrinum existimabant ipsum. Ex qua autem ratione? nisi quod indutum viderint ipsum velut peregrinum?

Et quotiescunque se reddebat visibilem, vel uni, vel pluribus suorum post resurrectionem suam, verisimillimum est, & quasi dubitari non potest, quin semper id fuerit cum vestimentis, si vè hæc fuerint confecta ex vero quodam panno, qualia erant illa, quæ portabat in vitâ; si vè composita fuerint è materia quâdam aërea, uti sunt corpora, quæ libimetipsis efformant Angelis, quando se nostris sistere volunt oculis sub figurâ Corporis humani. Est igitur quasi indubitatum, quod obiectus apparuerit vestimento ascensus in cœlum; & verisimiliter id fuerit coloris albi, cum hic color symbolum sit gloriæ, magisque conveniens Majestati grandis hujus mysterii.

Verùm si tam lentè ascendit in cœlum, quando tandem per-

venit ad sublimissimum in cœlo Empyreo thronum? siquidem distantia terræ à cœlo tam stupenda est, ut juxta supputationem Alpharabii, qui accensetur illustrissimis Astrologis inter Arabes, vix homo pertingere solùm posset usque ad firmamentum, quod cœlum stellarum est, intra annos octies millenos, etiamsi quotidie citatissimis inveheretur veredis. Alii Astrologi volunt, quod firmamentum contineat plus quàm viginti quinque milliones leucarum in densitate & crassitie. Quæ est igitur illa noni, decimi, & præcipuè illa cœli Empyreici, quod Beatorum est habitaculum? Quàm in comprehensibilis distantia à terra est usque illuc? Et quando Jesus Christus tam lentè ascendens in cœlum, illuc tam citò pervenisset?

Theologorum celeberrimi respondent ad hoc, quòd quidem nonnisi admodum lentè sese elevaverit à terra, quamdiu videri poterat ab oculis Apostolorum, eòquòd tam citò subtrahere illis nollet consolationem quam ex suo hauriebant aspectu; quòd autem, ubi primum obvolutus erat nube & ipsorum subductus aspectui, in ictu oculi & majori cum celeritate, quàm sit illa fulguris, trajecerit totum hoc immensum spatium, mediante dono agilitatis, quod ad-

M m m m m m 3 ran-

Quale vestimenti genus habuerit Jesus Christus post Resurrectionem suam.

randum ipsius corpus in omni possidebat excellentiâ, seque tam citò stiterit ad dexteram Dei Patris sui, quàm se subduxerit oculis Apostolorum.

Quantâ celeritate animæ beatæ cœlos conscendant.

Quàm ineffabile nobis solatium, quodd animæ sanctæ eadem celeritate sese evibrent in sinum beatæ suæ æternitatis! Ita in instanti, quo liberantur è carcere Corporis sui mortalis, pondus amoris, quo trahuntur, tam potens est, ut attollat illas in momento usque in cœlum Empyreum. Eheu! quòd miserabilium nostrorum Corporum

pondus nos ita deprimat ad terram, animamque nostram tam reddat pigram, ignavam & gravem, ut movere se quasi nesciat, quando elevare, se debet ad Deum? Nonne ingemiscendum nobis sit cum magno Apostolo: *Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis hujus?* Nonne horrore nobis sit gravis hæc moles, nobisque reddat stimulum, ut ardentè desideremus quanto cyùs ab illa liberari?

ad Rom. 7. v. 24.

ARGUMENTUM.

Quid præcesserit Jesum Christum in triumpho Ascensionis suæ?

ARTICULUS II.

SANCTUS Rex David unus ex Avis Jesu Christi secundum carnem, postquam maximo cum gaudio de longè aspexit Majestatem triumphi ipsius in die Ascensionis suæ, haud continere se potuit, quin caneret in Psalmo quadragésimo sexto:

Psal. 46. Ascendit Deus in júbilo, & Dominus in voce tubæ. Non est triumphus,

Omnes triumphos præcedit magnus rumor.

quem non præcedat confusus acclamantium rumor populorum, qui repleant aërem carminibus lætitiæ: triumphus est nullus, qui non præmittat ante se tubas plures, suam annuntiantes magnificentiam; sed nun-

quam aliquis fuit, qui ita resplenduit sicut triumphus Jesu Christi, quando desertâ terrâ ascendit in cœlum; miliones enim vocum cuncta per sæcula illius annuntiârunt gloriam.

In audio primam valde à longinquo, ab initio mundi & sub lege naturæ. Aliquis Enoch, triumphum postquam exegerat trecentos sexaginta & quinque annos in continua contemplatione excellentiarum Dei, abreptus fuit, citra id, quòd moreretur, à mortalibus, & collocatus, ubi Deus scit, ut esset tuba prima, quæ publicaret ex tunc triumphum Ascensionis Domini nostri.

Ali-

Secunda
Elias.

Aliquis Elias in lege scripta, vir totus igneus, Seraphim in amore, Cherubim in cognitione, Angelus in puritate, Propheta totus accensus Zelo gloriae Dei sui, postquam fuerat imago viva Salvatoris mundi, exercens ratione quâdam, sicut ipse, Omnipotentiam quamdam in caelo & in terra, fuit raptus sicut Enoch, à mortalibus in curru igneo, ut exhiberet nobis magnificentiam Ascensionis suae.

Tertia Moy-
ses.

Aliquis Moyses, primus in mundo Scriptor, mirifice representavit nobis illum sub idâ aquilâ, quæ regina est ætheris & nobilissima avium, tam sublimiter se attollens in caelum, ut ex aspectu amittat illam terram, quæ contemplatur solem è vicino, oculo firmo ac imperterrita, in splendidissima radiorum suorum majestate, quæ provocat exemplo suo & voce suâ, omnes pullos suos, ad imitandum generositatem suam, sui que volatus sublimitatem, & per hoc nobis innuit, quod ita Salvator mundi trahere nos debeat post se in caelum per triumphum Ascensionis suae: *Sicut aquila provocans ad volandum pullos suos.*

Deut. 32.

Quarta Mi-
chæas.

Aliquis Propheta Michæas, concordans vocem suam cum illa Moysis, quasi ad componendum harmoniam Mosaicam, quæ annuntiaret tot ante saecula gloriam triumphi illius, eximium

hoc modulatur Carmen: *Ascendet, pandens iter ante eos, & transibit Rex eorum coram eis, & Dominus in capite eorum.*

Mich. 2.

Regius Vates conjungit se illis, & totus abreptus gaudio aspiiciens à longe magnificentum Jesu Christi triumphum, exclamat Psalmo centesimo tertio: O mi Deus, quàm es magnificus! circumfusus appares totus splendore, decore indutus, & amictus lumine sicut vestimento tuam perficis Ascensionem in nube, & super alas ventorum ingredieris: *Qui ponis nubem ascensum tuum, & ambulas super pennas ventorum.* Sed contentus non est, nisi excitet omnes terræ nationes ad plaudendum manibus, ad replendum universum aërem suis clamoribus, jubilis, lætitiæ canticis, seque demonstrandum totas abreptas gaudio. *Omnes gentes plaudite manibus, jubilate Deo in voce exultationis; & addit causam, Ascendit Deus in jubilo.*

Quinta Rex
David.

Psal. 103.

Psal. 46.

Sanctus Augustinus semper sublimis in cogitationibus suis, semperque accensus fervore affectuum suorum, transgreditur seipsum, velut ebrius Enthusiasmo prorsus cœlesti, quando describit præcursores insignis hujus triumpho, sermone centesimo septuagesimo octavo. Sanctificatur tota amplitudo aëris transeunte Sancto Sanctorum, Jesu Christi & beato comitatu ejus; *omne*

S. Augustin.
serm. 178.
de temper.Describitur
magnificen-
tia triumpho
Jesu Christi
Ascendentis
in caelos.

omne cœlum, mutantur astra, concurrunt confestim fulmineus ille militiæ cœlestis exercitus. Vident Regem suum vivæ carnis manubias reportare, atque hoste debellato hominem in superna conscendere, agnoscunt in cicatricibus signa bellorum, adorant in carne vulnera jam sanata, admirantur ibi pulchritudinem tam puram, quam minima macula peccati non attigerat, cùm nec quidpiam in illam suâ virulentiâ, gravidus ille veneni draco vomuerit; serpens enim vestigium in petra non figebat. Plaudunt agmina, tubæ sonant, lætis se miscencia modulamina blanda choris funduntur; universus orbis mutatus videtur in suavem harmoniam, juxta quod scriptum est: *Ascendit Deus in jubilatione, & Dominus in voce tubæ.* Nam ecce confestim splendidus ille senatus cœlestis assurgit, seque prosternt ante ipsum, dum interim omnes regni subditi, quos conquiserat in terris, ascendunt in altum, ad conjungendum se illis. Omnes cœlorum aperiuntur portæ, regia ampla Dei reseratur, undique siderei repagula cœli, atque astriferi orbis arcana solutâ penitùs compage patefcunt; recedit in geminam arcem divisus aër, seque curvat ad componendum velut arcum triumphalem, lumina cœli Empyreici & illa astrorum

se conjungunt, ut nonnisi unicum constituant diem; ambo sua homagia impendunt eidem Domino, sibi que velut duo chori Musici alternatim respondent: Illi, qui ascenderunt è terra incipiunt primi: *Tollite portas Principes vestras, & elevamini porta aeternales, & introibit Rex gloria; Interrogant hi: Quis est iste Rex gloria? Respondent illi: Dominus virtutum ipse est Rex gloria.*

Hic est sponsus ille candidus & rubicundus, descriptus in sacro Epithalamio; candidus ob perfectissimam suam innocentiam, sed totus rubicundus sanguine, quem effudit pro salute hominum: hic est ille, qui non habuit speciem; neque decorem, infirmus in laqueo, fortis in spolio, vilis in corpusculo, armatus in prælio, foedus in morte, pulcher in resurrectione, candidus ex Virgine, rubicundus in Cruce, fuscus in opprobrio, clarus in cœlo. Hic est, qui docuit cœlum portare homines; & eadem caro, quæ inaudiit funestam hanc sententiam: Terra es, & in terram revertêris, hodie cum gaudio audit: Eras terrâ vilior per peccatum tuum, & ego nobiliorem cœlis te reddo per gratiam meam; tu eras esca vermium, & eris æternaliter socia Angelorum. Ecce portam cœli, quam clauserat per peccatum Adam primus, aperuit per sancti-

tita-

Pulchritudo
Jesu Christi.
in Ascensione
sua.

titatem Adam secundus. Non sequamur primum, qui nos duceret in infernum, sed sequamur secundum, qui nos ducet in cœlum.

Oppositiones inter vias primi Adami, & illas secundi.

Primus Adam deducebat nos per viam superbiæ ad humiliatōnes æternas, quia scriptum est: *Qui se exaltat, humiliabitur*; secundus Adam ambulare nos docet per viam humilitatis, quæ nos deducet ad gloriam æternam, cum scriptum sit: *Qui se humiliat exaltabitur*. Primus dirigebat nos per viam voluptatum & commoditatum vitæ: secundus nos invitat ad portandum Crucem post se, ad amandum semper mortificationem & exercitia pœnitentiæ. Primus erat totus terrestris, & nonnisi terram anhelabat, bonorūque

terrenorum possessionem: secundus est totus cœlestis, & contemnere nos docet caduca hujus mundi bona, & aspirare nonnisi ad bona solida & duratura in æternum. Peribis igitur infallibiliter, si secutus fueris Adam primum, ambulando sicut ipse per viam honorum, voluptatum & amoris creaturarum: sed si vivere velis in æternum, sequere constanter Adam secundum, ambulans post ipsum per viam humilitatis, afflictionis, & perfectæ expoliationis rerum mundanarum.

Sed ad hoc ut animemur magis, postquam audivimus gloriosos applausus & jubilos lætitiæ, præcedentes triumphum Jesu Christi in cœlum ascendentis; videamus.

ARGUMENTUM.

Quanta sit magnificentia & gloria Triumphatoris.

ARTICULUS III.

Aeternitas integra non nimis longa crit omnibus Beatis ad contemplandum & admirandum, magnificencias, glorias & excellentias infinitas, quas omnes conjunctas vident in Persona Jesu Christi, in die, quo triumphans ingreditur sanctam civitatem, Jerosolymam cœlestem. Vident, quod sit Filius Unicus genitus à Patre ante sæcula,

quodque ex jure nativitatis suæ æternæ includat in seipso, omnes infinitas excellentias Dei Patris sui. Abyssus hæc Divinitatis, cujus pulchritudinibus summè oblectantur, suâ absorbet illos profunditate; nunquam non sua illi navabunt studia, nunquam tamen comprehendent ipsam.

Vident, ipsum esse eundem Filium Unigenitum, natum ex
Nnnnnn Maria

Fulchritudi-
nes Jesu
Christi, tan-
quam Verbi
Incarnati,

Maria Virgine, in medio sacu-
lorum, ex Spiritus Sancti ope-
ratione, ut esset æque realiter
Homo, sicut est realiter Deus;
quodque admirabile hoc com-
positum duarum naturarum, di-
vinæ & humanæ, in sola & uni-
ca ipsius Persona, simul uniat
omnia & nihil, Creatorem &
creaturam, tempus & æternita-
tem, immortalitatem & mor-
tem, Omnipotentiam & infir-
mitatem, gloriam & ignomi-
niam, & infinita alia, quæ om-
ninò videntur incompatibilia;
quodque concordia omnium
harum contrarietatum consti-
tuat harmoniam tam suavem,
tam insignem, tamque admi-
randam, ut contemplantes illam
continuò per omnem æternita-
tem, illius omnia nunquam com-
prehensuri sint prodigia.

Magna intel-
lectus ipsius
cognitio.

Vident, quòd non solum in-
cludat in se omnes thesauros
Scientiæ & Sapientiæ Dei, secun-
dum Divinitatem suam; sed
quòd intellectus ipsius humanus
tot tantisque refulgeat cognitio-
bus, ut omnes scientiæ creatæ
beatifica, infusa, & acquisita, in
ipso summa cum perfectione
conjunctæ, immensam consti-
tuant lucem, cui nihil sit abscon-
ditum, quæque transcendat om-
nes hominum & Angelorum
cognitiones, cui splendor solis
excedit lucem omnium stella-
rum, quæ sunt in firmamento.

Vident, voluntatem, ipsius
humanam, non solum plenam
esse amore sacro, sed hujus esse
velut accensam fornacem, unde
prodeant omnes divini amoris
flammæ, quibus sanctæ accen-
dantur animæ, quæ omnes non
habent, nisi quòd ex ipsius acci-
piunt abundantiam; quòdque
sanctissima ipsius anima referta
non solum sit cunctis generibus
gratiarum, sed quòd ipsa illarum
sit Oceanus nunquam exhaurien-
dus, nosque ex ipsius plenitudine
accipiamus omnes; quòdque,
sicut omnes fluvii, qui egrediun-
tur è sinu maris, imminuere non
possunt ipsius aquas: ita omnes
effusiones gratiarum, quas tam
largiter & continuò in omnes
diffundit homines, ipsius non
exhauriant nec depauperent the-
sauros.

Sanctus ar-
dor ipsius
voluntatis,

Vident, quòd ipse solus sit
sol, unde dimanent omnes splen-
dores gloriæ Dei extra semetip-
sum, sicut Pater est principium
omnis gloriæ divinæ intra semet-
ipsum; quòdque sicut Filius ni-
hil habet in divinitate, quàm
quod recipit à solo Patre; ita Pa-
ter dignè non possit glorificari
ab ullo, nisi per Filium suum
Unigenitum. Et hæc reciproca-
tio gloriæ, quam Pater Filio suo
tribuit Unigenito, quamque Fi-
lius unicus suo reddit Patri, tam
est admirabilis, ut omnes Beati
perpetuam cum admiratione illam
con-

Jesus Christus
est fons om-
nis gloriæ ex-
terioris Dei,

contemplantes, nunquam illius omnem comprehensuri sint pulchritudinem.

Vident abundantiam immensam dignitatum, meritorum ac divitiarum, quæ connaturales sunt ipsi, & ab ipsius Personâ inseparabiles, eò quòd proprius sit Filius Consubstantialis Patri, habeatq; ex vi natiuitatis suæ jus naturale ad possessionem omnium bonorum Dei Patris sui. Verùm vident ipsi quoque inexhaustos meritorum thesauros, quos acquisiuit nobis per omnes labores vitæ suæ, perque omnes mortis suæ cruciatus, qui conferunt nobis per ipsum jus legitimum ad possessionem æternam ejusdem, quam possidet, gloriæ; quòdque hæc merita tam sint copiosa, ut non solum omnes homines, quos Deus creauit, sed omnes, quos creare per omnipotentiam suam posset, haurientes ex iis absque intermissione, quantum voluerint, illorum exhaurire nunquam possent fontem & scaturiginem.

O Deus Majestatis, si omne id, quod parvi in mundo homines aspexerunt unquam, velut magnas divitias, velut splendores gloriæ, velut pompas magnificentias in omnibus triumphis Victorum, appareret penes immensas amplitudines triumphu Jesu Christi; quid esset, nisi paupertas, vilitas, miseria? Non

erant illi adornati nisi vanitatibus, nec exhibuerunt quidquam nisi pulverem bonorum caducorum; sed Thronus Jesu Christi & ornamenta illius bona sunt solida æternitatis. Fabricabantur ipsi felicitatem suam è miseriis publicis, & suam attollebant gloriam è ruinis devictorum, quos exspoliaverant, ut se vestirent; sed Jesus Christus sui gloriæ erigit triumphu è felicitate publicâ, omnes nostras immutat miserias in felicitatem, & bona possidet immensa, quæ effundat super omnes homines, ad locupletandum ipsos: *Ascendens in altum, captivam duxit captivitatem, dedit dona hominibus.* Et post omnia dies unicus nasci videbat & mori omnem gloriam triumphorum aliorum omnium; Ille Jesu Christi solus durabit in æternum.

Non nisi unica conspiciebatur corona in vertice Victoriosorum, quando deducebantur in triumpho. Sed sanctus Joannes affirmat nobis in Apocalypsi, quòd viderit Jesum Christum in Majestate gloriæ suæ, plurius circumdatum coronis: *In capite ejus diademata multa.* Non desiderat ipse ex his solum vel unicum pro seipso, sed habet illa, ut distribuat fidelibus servis suis, qui sub suis militaverint signis, & suâ devicerint hostes fortitudine. Enumera omnes Sanctos,

N n n n n 2 tos,

Divitiæ immense, quæ ipsi sunt naturales, & ab ipso sunt acquisitæ.

Omnes triumphu Imperatorum erant viles respectu triumphu Jesu Christi.

Apoc. 19. Jesus Christus coronatus innumeris coronis, quas distribuit servis suis.

Apoc. 7. tos, qui regnabunt perpetuò in civitate sanctâ, quique component totam ipsius pulchritudinem, videbis multitudinem eorum tam esse prodigiosam, ut illorum numerus iniri haud possit: *Quam dinumerare nemo poterat.* Cogita hos esse totidem splendida diademata in Capite Jesu Christi: siquidem omnes coronæ Sanctorum non sunt coronæ eorum, nec gloria eorum est ipsorum gloria, cum illius non habeant principium in semetipsis: Jesu Christi solius omnis est honor, & omnis est gloria. *Æquum est, ut in ipsum refundant omnia, cum agnoscant & fateantur, se ab ipso omnia accepisse.*

Pulchrum exemplum Patris morientis præ gaudio, quod videret filios suos coronatos. Bonus ille Pater, qui eodem die vidit duos suos filios coronatos, post reportatas in Olympicis ludis victorias, totumque applaudens ipsis amphitheatrum, millenis ipsorum generositatem extollens laudibus, quibus evehebantur usque ad æthera, haud dubiè maximo exin affectus est gaudio. Sed quandò vidit hosce duos victores apportantes coronas suas, easque prostermentes suos ad pedes, ad impendendum sibi per illas homagium, agnoscentes, quòd omnia haberent ab ipso; quòdque si bene pugnaverint, hoc fuerit per ipsius fortitudinem; si hostes straverint, hoc confecerint per magnum illum animum, quem ac-

ceperant ab ipso, quòdque ex hoc omnis illi debeatur gloria; hic bonus Pater audiens, quòd omnis filiorum suorum in se derivaretur gloria, quòdque hæc illi semetipsos exspoliarent, ad largiendum illam sibi, hæcque se exornandum, tantâ jubili se obrutum invenit abundantiam, ut, cum sufferre illius non posset molem, succubuerit & occubuerit illicò, vitam suam proprio suo sepeliens gaudio, & gloriosis filiorum suorum splendoribus.

Quis imaginari sibi possit, *Jubilus Cordis Jesu Christi in Ascensione sua,* quam ineffabile fuerit gaudium cordis Jesu, quando in triumphali Ascensionis suæ pompa circumfusum se vidit tot legionibus Angelorum, cantantium carmina lætitiæ ad suarum laudem victoriarum; quandò circa se aspexit sacratas illas immortalium primitias, quas recententer omninò extraxerat è limbo; & quando in sua contuitus est ideâ, innumerabilem hanc multitudinem Martyrum, Confessorum & Virginum, & omnium denique numerum Electorum, qui omnes portabant coronas in vertice post reportatas in stadio virtutis victorias; sed quas ad suos prosternebant pedes, præstituri per has sibi homagium, & agnoscentes, quòd omnis ipsarum gloria sibi soli sit debita, eòquòd vires non habue-

buerint ad pugnandum, nec animum ad vincendum, nec successum ad reportandum omnes has coronas, nisi per suarum potentiam gratiarum.

Jubilus recipiens Jesu Christi & Sanctorum,

O Deus! quantus deliciarum & gaudiorum cœlestium torrens, qui prodiens è corde Jesu, velut è fonte suo, inundabat omnia prædestinatorum corda, ut illis ex sua communicaret abundantia, illósque suæ participes redderet gloriæ; quique exin per sacram quamdam reciprocatorem redibat, seque denuò totum integrum uniebat in eodem adorando corde, velut principio ac centro suo; quando omnium concinebant ora ipsi pulchra hæc verba in Apocalypsi exarata: *Dignus est Agnus, qui occisus est, accipere virtutem & divinitatem, & sapientiam, & fortitudinem, & honorem, & gloriam, & benedictionem.* Tu solus es, ô Agne absque macula, adoranda victima, quæ pro nostra immolata est salute; tu solus es, qui possides in propria tua virtute & omnem divinitatem & omnem sapientiam, & omnem fortitudinem, & omnem honorem, & omnem gloriam, & omnem benedictionem; in unica tua Persona omnes hæc unitæ & conjunctæ sunt magnificentia.

Apoc. 5.

Et sanctus Joannes, qui summè oblectabatur aspiciendo gloriosos hos applausus, quibus ex-

cipiebatur Jesus Christus, affirmat, quòd audièrit posthæc voces omnium creaturarum, quæ sunt in cœlo, & super terram, & sub terra, & in mari, & in toto universo, quæ respondentes velut quædam echo, confirmabant & dicebant Agno: *Benedictio, & honor, & gloria, & potestas in sæcula sæculorum.*

O amabilissime Jesu, quanto demulceor gaudio, dum te considero in magnificentia & splendore triumphalis Ascensionis tuæ! quantum oblector spectaculo gloriæ tuæ, dum video in regno tuo æterno te recipi tanto cum honore, ut cœlum & terra, Angeli & homines, Creator & creaturæ, omnium corda & omnium ora huic applaudant triumpho ineffabilium magnificentiarum tuarum! nolo amplius alias pulchritudines ad oblectandum meos oculos, cætera omnia turpia mihi videntur ac deformia; nolo amplius alias voluptates in terris, quàm quas hauriam aspiciendo delicias, quibus frueris in cœlis. Sed sufficit, omnes tristitias, omnesque ægrotudines hujus vitæ expulsas esse è cordibus nostris; eòquòd tuum refertum sit gaudio & lætitiâ.

Si amo te, ô mi Jesu, si unicum tu es desiderium cordis mei, & unicus animæ meæ thesaurus; quid affligere me potest, cum tuum vivendum semper in gaudio.

N n n n n 3

no-

noverim, te æternaliter esse consolatum? quando oppressum me viderem omnibus mundi calamitatibus, si amo te plùs quàm me, facile obliviscor miseriarum mearum omnium, ut unice de tua gaudeam felicitate. Quid enim refert, quòd malè sit parvulæ alicui creaturæ, quæ abjectior & contemptibilior est atomo, modò tibi sit benè, ô JESU Fili unigenite Dei viventis, omnipotens Monarcha mundi, &

benignissime Redemptor hominum? nonne nimio perfundamur gaudio, dum novimus, te Deum esse, te hunc mansurum in æternum, te frui & frui-turum perpetuò infinitis propriæ tuæ Divinitatis deliciis. O felix anima, quæ facere ex hoc nôisset unicum suorum gaudiorum argumentum! non foret afflictio tam acerba in terris, quâ turbari posset ipsius felicitas vel unico momento.

ARGUMENTUM.

Exspoliati & captivi, quos JESUS Christus traxit post se in mag-nifico suo triumpho.

ARTICULUS IV.

Triumph
sunt mixti
gaudio & tri-
stitiâ.

NON est gaudium tam pu-
rum in mundo, quod ali-
quo non misceatur mœrore. In
triumpho Victoriosorum, qui
esse videbatur dies totus publicis
consecratus lætitiis, devictio-
rum lacrymæ, captivorum ge-
mitus, & lamentabiles tot mise-
rabilium catenis implexorum
clamores, confusè audiebantur
cum carminibus lætitiæ, & exin
ejusdem evehebatur & attolle-
batur pulchritudo. Et quantò
devicti fuerant potentiæ magis
formidandæ, tantò magis illus-
trabant triumphatorum glo-
riam: & quantò magis spolia
indè reportata fuerant pretiosa,
tantò major erat triumphi pom-
pa & magnificentia.

Profectò, quando non fuisset
aliud, quàm gloria, quæ insepa-
rabilis est à Persona JESU Christi,
abundè hæc sufficeret sola ad ad-
ornandum ipsi triumphum inte-
grum in die Ascensionis suæ, cujus
Majestas incomparabiliter plus
habuisset splendoris, quàm om-
nes pompæ triumphantium sæ-
culis præteritis. Sed conjice oculos
tuos in spolia, quæ aufert è mun-
do, & in mancipia, quæ suo im-
plexa cernit curru triumphali:
videbis & fateberis, oculos mor-
talium nihil unquam ejusmodi
aspexisse.

Nonnè intueris ex una parte
tot Patriarchas, tótque Prophe-
tas, tótque milliones animarum,
quæ

Omnes sancti quæ, postquam fideles ipsi fuerant toto tempore legis antiquæ, extiterant in limbo, suspirantes ad ipsum, & expectantes auspiciatum liberationis suæ diem. Extraxit is ipsas omnes ex hoc ergastulo, illasque deducebat in cælum in comitatu suo, & plures ex iis (uti credibile est) corpore & animâ. Siquidem Evangelium asseverat nobis, quod plura corpora mortuorum sint resuscitata, vel in die mortis Jesu Christi, vel in hora gloriose resurrectionis suæ. Et S. Thomas credit, quod cum semel fuerint resuscitata, secundâ vice non iterum sustinuerint mortem; aliâs beneficium non fuisset ipsis suscitari, sed species quædam calamitatis. *Non esset eis beneficium exhibitum, sed potius detrimentum.* Et dein videtur fuisse conveniens, ut adorandum corpus Jesu Christi suæ haberet comites gloriæ, ipsiusque triumphus sic componeretur è pluribus triumphis. Et hæc pretiosa sunt spolia, quæ deportavit è terris in cælum.

Verum quid est aspicere mandomita, quæ cipia, quæ trahit post se catenis Jesu Christi implexa, postquam devicit illa? trahit in suo triumpho. omnes hæc potestates formidandæ, quæ videbantur magis invincibiles, quæq; tam longo tempore ingemiscentes sua sub tyrannide cunctos stringebant homines, peccatum, diabolus & mors;

omnia hæc monstra dormita, nullasque amplius habentia vires nocendi nobis, mirificè attollunt gloriam triumphi Jesu Christi.

Nihil tam formidandum erat, quam universalis tyrannis, quam exercebat peccatum in omnes homines, postquam hominem devicit primum. Nondum egrediuntur hi è sinu matrum suarum, quin maculet jam illos, sibi que faciat in servos; & quia nascebantur omnes sub crudeli ipsius dominio, vivebant omnes sub duris ipsius legibus, abs eo, quod haberent remedium exsolvendi se ab illis, ex semetipsis. Non erat potestas nec in cælo, nec in terra, quæ tantum haberet roboris, ut vel minimum superare posset peccatum. Quando omnes Angeli & homines, omnes suas adunassent vires naturales, satis fortes omnes simul non fuissent, ut vincerent hoc monstrum, eoque ipsius potentia ratione quâdam æquæ fuerit infinita, ac ipsius malitia, cum privaverit ipsos bono infinito, illosque in æternum reddiderit infelices.

Veni, omnipotens hominum Redemptor, non nisi tibi soli est robur ad vincendum terribile hoc monstrum: quod, ut facias, opus adhuc est, ut omnem impendas fortitudinem brachii tui, ut omnes tuos intendas nervos, utque

utque lethales in hac pugna recipias plagas, ipsamque amittas vitam. Verum securus quoque es de tua victoria, totus populus tuus liberabitur a servitute huius tyranni, quando crudelis hic Pharaon, cum toto suo numerosissimo comitatu submergetur in mari pretiosi tui sanguinis, quem effundes pro nobis.

S. August. lib. 85. quest. 4. q. 63.

Quatuor status valde diversi conditionis humane.

Sanctus Augustinus plurimum oblectat, quando considerandam nobis proponit diversam conditionem hominum, in quatuor statibus valde diversis. Primus est, ante legem scriptam; secundus sub lege scripta; tertius in lege gratiae; & quartus in statu beato gloriae. Ante legem non solum peccatum regnabat, sed erat quasi possessor pacificus; non observabatur tyrannis ipsius & crudelitas, & homines obtemperabant ipsi liberè, ita, ut quasi non perciperetur. Quando data fuit lex, demonstravit hæc peccatum, admonuit quidem homines de malitia tyranni, sibi dominantis, sed nullum suppeditavit ipsis medium vel robur, se ab illo liberandi.

Lex gratiae successit, & Salvator, qui ipsam promulgavit, non solum ostendit malitiam & tyrannidem peccati; sed hominibus suppeditavit quoque vires & arma, quibus ab eo se liberarent, eoque id ipsemet superaverit per cruentam pugnam suæ

passionis; & quia participes facere volebat omnes homines, qui erant peccati mancipia, victoriae suæ contulit illis robur, ut superare etiam illud ipsimet possent cum potenti suarum subsidio gratiarum. Verum est, quod reliquerit ipsis adhuc, ex quo tolerarent pugnas & repugnantias; sed securos ipsos facit victoriae, si in suo fideles manserint servitio. Tandem sequitur status beatus gloriae, qui iucundus est fructus gratiae, status, ad quem peccatum nullum omnino amplius habet accessum; status, qui non tolerat amplius pugnas, & ubi anima manet pacifica in dulci possessione Dei.

In primo statu qui præcessit legem, homines non pugnant contra peccatum, eoque servirent illi tanquam mancipia, & velut servi prorsus ab eo devicti. In secundo sub lege scripta faciebant ipsi homines quidem aliquam resistantiam; sed ut plurimum vincebantur, eoque destituerent ipsos vires. In tertio statu, sub lege gratiae, in quo nos sumus, verum est, nos fortiter oppugnari, sed evadimus semper victores in pugna, si velimus, eoque gratia Jesu Christi, qui robur dat nobis ad vincendum, nobis non desit.

Et quantas reperire est animas Deo fideles, quæ mediante ipsius gratia perfectè se liberat ac immunes

Quomodo homines se gubernaverint & gubernent in quatuor his statibus.

munes conservant à tyrannide peccati, eòquòd nunquam eorum aliquid committant, non solum è magis enormibus, quæ nuncupantur peccata mortalia, eòquòd afferant animæ mortem, sed ne quidem à venialibus, quæ plene voluntaria existunt. Verum est, non omnino exemptas esse ipsas ab imbecillitatibus & fragilitatibus quibusdam, quæ inseparabiles quasi sunt à conditione nostrâ humanâ; sed hæc peccata justorum sunt, quæ non impediunt, quin semper permaneant iusti, quæve ipsos non exponunt periculo mortis, eòquòd potius sint parvæ infirmitates, quàm morbi aut ægritudines.

Sic igitur Christus JESUS superavit horribile peccati monstrum, quod deducit secum in triumpho, quòdque superat adhuc quotidie in animabus nostris, & per animas nostras, modò ipsæ non desint fidei suæ cooperatione subsidio ipsius gratiæ, sicut potens subsidium gratiæ ipsius non deest illis; & tandem post reportatas per assistentiam suam de hoc monstro victorias, promittit nobis, facturum se nos participes triumphi sui, & pacis æternæ, cujus is capit possessionem pro se & pro nobis in die Ascensionis suæ.

Aliud monstrum, quod similiter domuit, quòdque deducit

secum in triumpho, est diabolus, qui arrogaverat sibi tam ingentem potestatem in omnes homines; ut faceret se adorari ceu verum Deum, in orbe quasi universo; ubi vis gentium suæ habebat fana, sua altaria, suæque sacrificia; & potestas ipsius erat tam absoluta, ut ipsemet JESUS CHRISTUS ipsum nuncupaverit Principem mundi.

Sed falsus hic Princeps, & verus, hic tyrannus ejectus est ex imperio suo, sicut comminatus is fuerat ipsi: *Princeps hujus mundi ejicietur foras.* Ubi sunt modò adoratores ipsius, qui publicè illi reddant honores supremos, sicut vero Deo? ubi sunt templa, quæ ædificantur ipsi? ubi sunt victimæ, quæ ipsi sacrificantur? quò devenerunt omnes gentilitatis superstitiones, postquam JESUS CHRISTUS per Crucem suam ejecit Principem mundi? Quis exhibet ipsi quidquam honoris, nisi infelix quispiam Magus, vel miserabilium quædam caterva veneficorum, qui fæx sunt mundi, qui abscondunt se velut bubones, & exercere non audent execranda sabathorum suorum mysteria, nisi in tenebris.

Solum nomen diaboli tantum conciliat horroris, ut vix auditum percellat pavore, efformetur mox signum Crucis, & credatur aliquis profanasse linguam

o o o o o

suam

Secundum
monstrum
deductum in
triumpho JE-
su Christi est
diabolus.

Joan. 12.

Diabolus nihil amplius
habet honoris publici in
mundo,

Contemnedi sunt demones.

suam, & speciem quamdam commisisse criminis, illum duntaxat nominando. Fateor quidem, ipsum adhuc habere potentiam, quâ nobis incutiat timorem, sed non amplius habet illam, quâ nocere possit nobis; adhuc tentare nos potest, sed trahere in consensum peccati nos non potest, nisi velimus. Ipse est canis, qui mordere vellet, sed non potest nisi eos, qui voluntariè ipsius se consignant unguibus, eòquòd arctè alligatus sit sub Omnipotentis manu Dei, qui non permittit ipsi, nisi quòd expedire noverit pro suâ gloriâ, & servorum suorum salute.

Ipse est foedus ille draco, cuius fit mentio in Psalmo centesimo tertio: *Draco iste, quem formasti ad illudendum ei*; qui factus non est; nisi ut esset objectum contemptus & irrisiois hominum. Et res stupenda est, videre contemptum, quo omnes veri servi Dei semper persecuti sunt ipsum, & absolutam, quam in ipsum exercebant, potentiam. Quis ignorat, quòd sanctus Antonius, admirandus hic Eremita, illuserit cunctis dæmonibus inferni, vehementissimè ipsorum impetitus tentationibus ac violentiis? Ah! ignavi, dicebat illis, vos venitis per legiones contra me solum, si vobis esset animus, non opus fo-

ret nisi vestrum unico adversum plures homines; sed vobis nec cor, nec robur est, postquam devicti estis à Redemptore meo. Et unico signo Crucis conjiciebat ipsos omnes in fugam.

Religiosus quidam ex ordine ^{Pacciuchelli} S. Dominici, qui Magister fuit ^{supra Jonam} sancti Vincentii Ferrerii, cum ^{Lea. 31. n. 19.} vidisset apparere dæmonem sub figurâ currentis per claustrum equi, & ingentem pedibus excitantis strepitum, ut perturbaret religiosos, comprehendit ipsum & alligavit corrigiâ quâdam, ^{Dæmon adhibitus velus bestia.} quam secum ferebat, & exin consignavit ipsum famulo Conventus. Accipe hanc bestiam, onera impone illi, quàm poteris plurima, & favis excipe ipsam verberibus, nec quòd manducet, da ipsi, & cave, ne unquam exsolvas ipsam; imposuit longo tempore ipsi onera, & duris excepit ipsam plagis; & infelix ingemiscebat bestia, quoad misertus ipsius exsolverit ipsam: Et in instanti mox disparuit. Vide quàm contemptim servi Jesu Christi accipiant & adhibeant Dæmones: & reipsâ illi non sunt nisi bestiaè admodum contemptibiles.

Sed nihil tam stupendum est, ^{S. Antonin.} quàm quòd refert ^{host. I. tit. 7.} S. Antoninus ^{c. 8. §. 7.} in sua historia. Sanctus Gregorius Episcopus Neocæsariensis, transiens per alpes & oppressus nocte,

S. Antonius
irridet diabo-
los.

Dia-
tem-
Gre-
con-
Pre-
fani-

Diabolus ob-
temperat S.
Gregorio &
contemnit
Presbyterum
sani sui.

nocte, compulsus fuit capere quietem & exigere noctem in templo quodam Apollinis ibidem invento. Cum manè recessisset sanctus è templo, recessit quoque ab eo Damon, non amplius ausus illuc intrare. Presbyter idolo illi inserviens, invocat & sollicitat ipsum, ad reddendum, uti priùs, sua oracula, sed responsum amplius non dedit, Apollo suo expulsus erat habitaculo. Presbyter credens ipsum expulsam fuisse à Gregorio, currit post ipsum, eumque lacrymantibus obtestatur oculis, ut suæ misertus miseræ, ne cogereetur emori fame, redderet verba Deo suo, suoque ipsum restitueret templo.

Sanctus imitando benignitatem Divini Magistri sui Jesu Christi, qui non negavit demonibus, quod petebant ab ipso, facultatem nempe intrandi in porcos, scribit parvulam Schedam Apollini hujus tenoris: *Gregorius Apollini: Permitto tibi, ut redeas ad locum tuum, & agas, uti consueveras.* Presbyter consolatus optimè, quod tam facile obtinuerit postulata, revertebatur illic è in templum, collocabat Schedam super altare, & mox reversus est Apollo, ac more solito reddidit oracula.

Presbyter attonitus hoc prodigio, discurrere secum ita cœ-

pit. Quàm ingens est Gregorii in Apollinem potentia, & quàm prompta Apollinis erga Gregorium obedientia! sed is, qui imperat ut Dominus, nonne major est eo, qui obtemperare compellitur? Et Deus per gratiam suam aperuit ipsi oculos: unde ita conclusit: Ego deceptus sum, Apollo non est verus Deus; & citra id, quod vel unico cunctaretur momento, accessit denudè sanctum Gregorium, recenset ipsi omnia, suam ipsi restituit Schedam, impensè ipsum obsecrans, ut se à servitute hujus dæmonis, eòquod tam ingenti polleat in ipsum potestate, eripere velit, instruere se in fide & baptizare. Mox igitur Christianæ Religioni genitus, tantâ deinceps vixit cum sanctitate, ut esse meruerit successor sancti Gregorii in Episcopatu suo. Quis diffitebitur, hunc dæmonem pessimè fuisse acceptum & summo affectum despiciat? sed ita accipiuntur superbi, quando vincuntur.

Tandem mors, quæ pavore ^{Tertium} concutiebat ferocissimos quos-^{monstrum} que, velut terribilium omnium ^{domitum à} ^{Jesu Christo} terribilissima, tertium devictum ^{est mors,} est monstrum, quodque catenis oneratum adornat triumphum Jesu Christi. Judæi cum viderent ipsam suffixum in Cruce, exprobrabant ipsi impotentiam suam, uti refert S. Matthæus:

Oooooo 2 Ecce

Matth. 27. Ecce vobis hominem, qui salvos fecit alios, & seipsum salvare non potest à morte; si Filius Dei est, descendat nunc de Cruce, & credimus ei. Sed sanctus Chrysoftomus egregie respondet illis: Infideles, quid petitis ab eo? si descendat de Cruce, fugiet mortem, & si ipsam fugiat, non superabit eam, vult propius accedere illam, pugnaturus cum eâ in campo vallato, ut vincat ipsam, etiam tunc, quando victus apparebit; & si morti se subiciat, hoc erit, ut mors sit mortis ipsius, sicut scriptum est: *Ero mors tua ô mors.* Sed quomodo hoc intelligendum.

Quomodo intelligendum sit, quod Jesus Christus moriens vicerit mortem.

Siquidem exploratum omnino est, quod mors dominetur adhuc hodie eadem absolutâ cum potentia cunctis hominibus, quâ dominata est illis ante Passionem, Resurrectionem & Ascensionem Jesu Christi: Magni & parvi, peccatores & iusti, unico verbo, omnes homines, æquali ratione, ipsius subjacent falci; & proprius Filius Dei, quia verè erat Filius hominis, ab hoc non erat immunis. Quomodo ergo dici potest, quod superaverit ipsam, cum potius superatus sit ab ipsa.

S. Bernardus respondet eleganter, sed solide juxta morem suum; Est, quod, cum to-

leraverit ipsam innocens, abstulerit ipsi jus quod habebat super omnes reos; ipse solvit, quod non debebat, & per hoc exsolvit eos omnes, qui debebant. Nonne videtis, quod post tres dies reliquerit ipse mortem omnino mortuam & sepultam in tumulo suo, eoque prodierit ex eo vitâ fruens immortalis, & hanc devictâ morti faciens insultationem? *Ubi est mors, victoria tua?* Ubi est modò, ô mors, apprens illa victoria, quàm te credideras reportasse de me? Nonne videtis, quod ipsa non amplius habuerit robur, nec potestatem retinendi plurimos alios, quos sub suo stringebat imperio, quique reversi sunt ad vitam cum Jesu Christo? Nonne videtis, quod largiatur nobis pretiosum suum Corpus, quod devoravit mortem velut germen immortalitatis, ut velut authenticum pignus resurrectionis nostræ finalis? *Et ego resuscitabo eum in novissimo die.*

Verum his omnibus positis, morimur adhuc quotidie. Quomodo igitur verum est, devictam esse mortem, cum proster-

I. Cor. I. 5.

Joan. 6.

Mors non est amplius vera mors, eoque non sit amplius stimulus vel sagitta peccati.

& se-

& semel corpus & animam, & auferens ambobus vitam æternam, sicut descripta est à S. Paulo: *stimulus peccati mors*; vera mors erat, quæ nihil habebat, quod non erat terribile. JESUS Christus destruens peccatum, sua etiam eripuit ipsi arma, illaque consignavit manibus amoris, ita ut pro cunctis bonis animabus, quæ mancipia peccati non sunt, non sit amplius mors, quæ ipsas vulneret, sed sit amor, qui occulta illis infligat vulnera; mors amplius non sit, quæ faciat illas languere, sed amor; mors amplius non sit, quæ tollat illis vitam, sed amor, vel potius mutet hanc in meliorem.

Omnes veri
ferri JESU
Christi non
timent mor-
tem.

Et nunquid hoc verum sit? nonne videmus, quod ii, qui sunt JESU CHRISTI, qui que verè amant ipsum, non amplius timeant mortem, eòquod nòrint, quod is vicerit ipsam, reddideritque impotentem ad inferendum nobis quidquam mali. Non dico, quod plerique, etiam homines optimi, non experiantur semper aliquem horrorem naturalem, quando loquuntur juxta sensum ejus partis, quæ communis est cunctis animantibus; sed quando loquuntur ut Christiani, jam alio loquuntur idiomate.

Siquidem nonnulli aspiciunt saltem ipsam absque pavore, scè que haud difficulter resignant ad acceptandum ipsam. Alii ip-

sam desiderant, & absque intermissione ipsius anhelant adventum, dicentes in cordibus suis cum magno Apostolo: *Cupio dissolvi, & esse cum Christo*. Nonne etiam videre nonnullos erat, qui blandirentur ipsi, & lenocinando invitarent, ut mox veniret ad liberandum se è carcere corporis hujus mortalis, quo detinebantur nimis diu, ne frui liceret sibi Deo suo? nihil acceptius est, quam percipere, quid dicat Eusebius in epistola ad Damasum 30. Septemb. Papam, ubi explanat sensa, quibus sanctus Hieronymus afficiebatur erga mortem.

Philip. 1.

Vide Suriama
30. Septemb.

Alloquebatur tenerrimo ipsam affectu: *Veni, soror mea, sponsa mea, dilecta mea; indica mihi, quem diligit anima mea, ubi pascat Deus meus, ubi cubet Christus meus*. Appellat ipsam sororem suam, sponsam suam, dilectam suam. Monstra mihi dilectum animæ meæ, veni & doce me, ubi suas capiat delicias Deus meus, ubi requiescat amabilis JESUS meus in habitaculo gloriæ suæ. Nonne cernis ardere cor meum desiderio aspiciendi pulchritudines ejus? an ignoras, videre me illas non posse, nisi per te? veni, curre, propera, ut succurras mihi, ut quid languere finis me tam longo tempore?

Egregia ani-
mi sensa, qui-
bus ferebatur
S. Hierony-
mus erga
mortem.

O Deus! quis non potius desideret, quam abhorreat mortem ab Ascensione JESU CHRISTI, si

000003

COR-

consideret, quod pro eo, quod inferat sibi aliquid mali, id accepturus sit ab ea obsequii, ut disrumpens catenas suas, redditura se sit libertati sequendi Jesum Christum usque eò, ut nunquam

amplius separandus sit ab illo? & ecce, dicit sanctus Paulus, felicitas maxima, quæ accidere nobis possit in terra: *Dissolvi autem Philip. I. v. 23. & esse cum Christo, multò melius est.*

ARGUMENTUM.

Ubi divinus noster est thesaurus, ibi sit cor nostrum, & divites sumus in æternum.

ARTICULUS V.

Ubi est thesaurus tuus, ibi sit & cor tuum.

Quid agendum nobis restat in hoc mundo, postquam secuti sumus in terris Jesum Christum, nisi ut requiescamus cum ipso in cœlis? sit verum id in nobis, quod verum est in Evangelio: ubi est thesaurus tuus, ibi est & cor tuum; pretiosus noster thesaurus est Jesus Christus; in ipso inclusæ sunt omnes nostræ divitiæ, omnia nostra merita, omnia nostra desideria, omnes nostræ spes & fiducia. Cum igitur ditissimus hic thesaurus modò sit in cœlo, quò collocare poterimus cor nostrum, ut ibi degustet omnem abundantiam pacis, & solidissimum quodvis solatium, quod satiare possit illud, nisi ubi quiescit thesaurus noster? nobis jam benè auscultandum est eximium illud S. Augustini effatum: *Leva cor in celo, ne putrescat in terra.*

S. August.

Jesus Christus mirificè nos consolatur in persona Apostolo-

rum suorum, dum dicit illis. *Tria potentia Nolite affligi ex eo, quò subducam vobis visibilem præsentiam meam, relinquendo terram, ut revertar in cœlum. Expedi vobis, ut ego vadam.* Et eccur, Domine? quia exin accipiam vos à terra, & potenter traham ad meipsum? sed quibus vinculis, quibus catenis ita nos attrahes? vos omnes potentissimis & arctissimis conjunctos mihi habeo vinculis. Primum est, quòd sim Caput vestrum, & vos sitis membra corporis mei. Secundum est, quòd sim Dominus vester, & vos omnes sitis servi mei. Tertium & præcipuum est, quòd sim Pater vester, & vos omnes sitis filii mei. Triplex hoc vinculum, quòd facile non rumpitur, conjungit me vobis, & vos tam arctè conjungit mihi, ut fieri non possit, quin, ubi ego sum, & vos mecum sitis. Ascensio mea est vestra, gloria vestra est mea,

Jan
mu
eoro
ria i
in Pe
su Cl

Lib.
c

mea, felicitates nostræ communes sunt, omnia nostra commoda sunt inseparabilia.

Jam portamus omnes coronam gloriæ in Capite in Persona Jesu Christi.

Siquidem imprimis cum sim Caput vestrum, & vos omnes membra sitis Corporis mei; nonne verum est, quod quando corona imponitur Capiti, totum etiam ipsius Corpus coronatum sit in hac unica parte? lingua diceret, ego sum coronata; & manus dextera diceret, ego sum coronata; & ipsemet pes, si loqui nōset, diceret, mihi gloria est, esse me coronatum: conjicite oculos vestros in Caput meum, & ibi videbitis coronam meam. Si gloria mihi est, esse me partem Corporis mystici Jesu Christi, quod est ipsius Ecclesia, quando forem omnium ultima, nonne credendi habeam ansam, quin nimium præsumam, honorem ipsius esse honorem meum, gloriam ipsius esse gloriam meam? & quando video Caput meum elevatum hodie usque ad thronum Majestatis Dei Patris sui, nonne dicere mihi liceat cum S. Augustino: *Ubi ergo portio mea regnat, ibi me regnare credo.* Cum videam præcipuam partem Corporis mei regnare in gloria, me totum gaudio perfusum invenio, certus, me ibi jam regnare in illa, & per illam.

Non est figmentum, quod omnes Christiani, & præcipue omnes prædestinati constituent

unum Corpus, quod nuncupetur Corpus Mysticum Jesu Christi; Corpus hoc imaginarium non est, sed est tam verum, quam corpus naturale ipsius, quod immolavit pro nobis in Cruce, quodque gloriosum prodiit sepulchro, ascenditque triumphans in cœlum. Conjunctio membrorum Corporis hujus mystici cum adorando Capite suo, non minus est fortis, nec minus sensibilis, quam illa membrorum Corporis sui naturalis; immò potius demonstravit nobis, quod præferat Corpus suum mysticum Corpori suo naturali, eoque hoc tradiderit morti, ut vitam conferret alteri. Et magis verum non est, quod Corpus ipsius naturale totum integrum intraverit in possessionem gloriæ suæ, quin vel minima ejus pars privaretur illâ; quam verum sit, quod omnia membra Corporis sui mystici, quæ sunt ipsius Electi, intratura sint possessionem ejusdem suæ gloriæ, ita, ut nec unicum solum ab ea maneat exclusum.

Ascensio Corporis ipsius naturalis facta est in unico solo die, sed Ascensio Corporis ipsius mystici, fit paulatim diebus singulis per omnem sæculorum durationem. O quam jucundum est videre ingens hoc Corpus, æqualis cum universo orbe amplitudinis, eoque Christianos

Corpus mysticum Jesu Christi est æquum, & quædam, ac Corpus suum naturale.

Ascensio Corporis naturalis Jesu Christi facta est in uno die; illa Corporis mystici fit quotidie.

repe-

Lib. Medit. cap. 15.

reperire sit & prædestinatos in cunctis orbis partibus, & æqualis cum sæculorum omnium duratione longitudinis, ed quod semper fuerint, & semper futura sint membrorum suorum aliqua, quæ sunt prædestinati, à creatione mundi, usque ad ipsius consummationem! & videre, quod omnes magni hujus Corporis partes non ascendant omnes simul in cælum, domum æternitatis suæ, sed paulatim, una post alteram: una pars jam illuc intravit, altera pars ascendit illuc actualiter indies, & omnibus diei horis, alia pars versatur adhuc in pugna, & intrare contendit illuc per mille labores, probè gnara, civitatem sanctam rapiendam esse violenter, & non nisi illos, qui sibi vim fecerint, ipsam obtenturos. Et residua tandem pars adhuc nascetur; sed tanget & ipsos ordo; proin ad expectandum eos, suum cæli prosequetur cursum, & suam tempora protelabunt durationem, quoad tandem corpus mysticum inveniat completum, ut ascendat in cælum. ^{integrum, haud minus, quæ corpus naturale} Salvatoris mundi.

O Deus! quàm solidum solatium animæ Christianæ confidenti JESUM Christum, intrantem in gloriam suam per triumphum admirabilis Ascensionis suæ? Abi, divinum Caput me-

um, sequar te quamprimùm, ut ^{Solatium Christiani,} pote conjunctus tibi velut unum ^{quod videat se membrum esse JESU Christi.} membrorum tuorum; tantos video alios, quos jam traxisti ad te, venit & ordo meus, qui jam præ januis est, & illicò ero tuus.

Quando experitur ipsa, quod dicit sanctus Paulus, quod Spiritus sanctus testimonium reddat Spiritui nostro, quod simus Filii Dei, quodque, si Filii ipsius sumus, expectare possimus possessionem hæreditatis ejus! quando ipsa se sentit mortuam spiritui mundi, vel illi saltem contendat mori, ut vivat unicè Spiritui Dei! quando ipsa generosum inducere volet animum magni illius Martyris, qui dicebat: Poterunt auferre bona mea, poterunt tollere vitam meam, poterunt avellere omnia membra Corporis mei, unum post alterum, sed quidquid facient, nunquam avellent JESUM Christum è corde meo. O felicem, cui suffragatur hoc suæ testimonium conscientiæ! Certum est, ipsum aliquandò fructurum iisdem gloriæ splendoribus, eadem intraturum gaudia, quæ jam à suo possidentur Capite; habemus promissionem ipsius, & ipse fidelis est: *ut ubi ego sum, & vos sitis.*

Sed aliam adhuc habemus conjunctionem cum JESU Christo, quæ videtur minùs arcta, ratione tamen quadam magis est lucrosa!

Conjungi-
cum Jesu
Christo, velut
servi cum
Domino,

lucrosa! Ipse est amabilis nos-
ter Dominus, nosque dignatur
in suos admittere servos. Apud
homines ingens est discrimen
Dominum inter & servum: re-
perire est tam illiberales, tamque
inhumanos, ut more bestiarum
suos accipiant & adhibeant ser-
vos. Sed vide, an unquam tam
amabilis fuerit Dominus, qui vel
à longè accedat ad Jesum Chris-
tum. Imprimis ipse vult, ut
servi sui, æquè ac ipse, sedeant
in thronis gloriæ; novit is inef-
fabiles magnificentias sibi à di-
vino Patre suo præparatas, & di-
cit illi: *Volo Pater, ut, ubi ego sum,
sit & minister meus; & exin dicit ser-
vis suis: sedebitis super thronos. Quis
unquam Dominus hâc ratione
accepit servos suos?*

Tres eximie
qualitates di-
vini Domini
nostri.

Secundò tanti ipsos æstimat,
ut agat cum ipsis velut cum in-
timis amicis suis: Jam non di-
cam vos servos, sed amicos me-
os. Loquitur illis familiariter &
confidenter, velut intimis ami-
cis suis; manifestat illis intima
arcana cordis sui, & reverà non
assumit ipsos in servos suos, nisi
ut suos ex ipsis faciat amicos;
totum etiam servitium, quod
exigit ab illis, est, ut se atment ex
toto corde suo: non obruit ip-
sos magnis admodum laboribus,
nec aliud præcipit ipsis, nisi: *Di-
liges Dominum Deum tuum ex toto
corde tuo. Si obtemperare re-
nuant præcepto adeo suavi, mi-*

nitatur illis mortem æternam,
verum si morem gerant illi,
magnifica promittit ipsis in æ-
ternum præmia. Quis vidit un-
quam Dominum, qui suam rep-
leat domum ingenti numero
servorum, tantum ut ametur ab
illis; qui præparet felicitates æ-
ternas amantibus se, qui nulla nisi
pro iis, qui se non amant, habeat
supplicia?

Tertiò, (quod magis stupen-
dum est) non recipit servos suos,
ut accipiat ab illis aliquod bo-
num, cum nullius omninò indi-
geat: sed solummodò, ut ipse-
met iis bonum faciat: aperit ip-
sis omnes thesauros suos, gratias
suas, merita sua, cuncta cœlestia
bona sua, invitat ipsos, ut hau-
riant ex illis, seque locupletent,
quantum voluerint; & qui bona
sua voluerint recipere, seque the-
sauris suis locupletare, tantum
abeſt, ut exigat ab illis solutio-
nem per quid simile, vel quid
majus, ut etiam gratiæ locò po-
nat, seque illis velut obligatum
agnoscat, & ipsemet promissis
suis se obstringat de retribuendo
ipsis præmio æterno. O bo-
num Dominum! ô amabilem
Dominum! ô amabilissimum
Dominum! Ah! unde venit,
quòd omnes homines aggregari
non velint servis ipsius?

Sed quanta abundantia gau-
dii pro iis, qui servorum suorum
accensent se numero, quando

Pppppp

confi-

Consolatio
verorum ser-
vorum Jesu
Christi.

considerant, ipsum triumphan-
tem intrasse in Regnum gloriæ
suar ! ô divine mi Domine, tu
dixisti, quod, ubi es, ibi oporteat
& esse servum tuum : spe-
randum igitur est mihi, me tan-
dem intraturum tecum in reg-
num tuum, eodquod sim servus
tuus. Tu dixisti, quod aliud non
petas à servis tuis, nisi ut ament
te, & modò id faciant, promisi-
sti, ipsos victuros in æternum :
hoc fac, & vives. Vivam igitur
in æternum, eodquod amem te.
Tu nôsti, me alium in cor me-
um admittere non velle amo-
rem, nisi tuum; & si nôssem, mi-
nimam illius esse particulam,
quæ non tota repleatur illo, quàm
ipsam potius indè, quàm
ibidem tolerarem; non exigis
rationem à servis tuis, Domine,
postulans ab iis, ut restituant
cum usura omnia bona, quæ lar-
gitus es illis tempore vitæ hujus;
sed potius, quantum locupleta-
verint se gratiis tuis in tempore,
tantum te obliges ad accumu-
landum illos gloriâ tuâ in æterni-
tate. Quid igitur expectandum
mihi est à te, ô Deus bone, post
tot ac tantas gratias, ac misericor-
dias, quas torrentium more ef-
fudisti in me totò tempore vitæ
meæ? non dicatur mihi, ad per-
cellendum me terrore, postula-
turum te aliquando à me rigi-
dam de iis rationem: nam ego
potius ratione quadam, rationem

de iis à te exigam, & repetam
promissum à te, ut facias mihi
adhuc benè, eodquod jam benè
feceris mihi, & bona, quæ mihi
daturus es in cœlis, metiaris per
illa, quæ mihi jam dedisti in terris.

Tandem ut fastigium impo-
nam cunctis nostris gaudiis, quæ
derivantur in nos ex gloriosa
conjunctione, quam habemus
cum illo, ipse est Pater noster, &
nos ipsius sumus filii: *Videte*, I. Joan. 3. v. 1.
qualem charitatem dedit nobis Pater,
ut filii Dei nominemur & simus. Vi-
dete magnitudinem, admiramini
abundantiam charitatis, quam
Pater cœlestis demonstravit no-
bis, exclamat desuper dilectus
Domini nostri Discipulus. O
prodigium bonitatis ipsius erga
nos: Ipse insigniri nos vult mag-
nifico filiorum suorum nomine,
& non solum nomine, sed & ipsâ
re, dum nos verè suos vult esse
filios, & omnibus filiorum suo-
rum frui prærogativis.

Verum est, nos natos non es-
se è propria substantia ejus divi-
na, quod nonnisi ad Filium spec-
tat Unigenitum, in sinu ipsius
quiescentem, ubi gignit illum
ante cuncta sæcula, quin incipiat
vel finiat unquam; nihilominus
potimur gloriâ, verè nos natos
esse de de Deo, eodquod gignen-
do nos conferat nobis gratiam
sanctificantem, quam Scriptura
nuncupat participationem natu-
ræ divinæ, *divina consortes natura.*
Hinc

Conjungi-
mur tertio
cum Jesu
Christo velut
Filii cum Pa-
tre.

Quomodò si-
mus ipsius fi-
lii.

Jesus Christus Hinc est, quod Jesus Christus
 vocat nos appellare nos dignetur modo
 modo fratres, fratres suos, modo suos filios,
 modo filios, edquod agnoscat nos pro suis
 cohæredibus in regno Dei Patris
 sui, *cohæredes autem Christi*; & ipse
 met nos invitat, nosque instituit,
 ut nuncupemus Deum Patrem
 nostrum, & postulemus ab ipso
 regnum suum velut hæredita-
 tem, ad quam legitimam habe-
 mus jus prærogativâ filiorum e-
 jus. Et ipse tanto erga nos fer-
 tur amore, ut non tantum non
 invidet nobis, quod ipsius simus
 cohæredes in possessione æterni
 regni sui, sed ipsemet eandem
 procurat & confert nobis.

Sed sæpius nos quoque suos
 appellat filios, edquod, postquam
 nos genuit in Cruce lethales in-
 ter, quos passus est, dolores, ut
 nobis vitam conferret gratiæ,
 nos propriâ suâ alat & nutriat
 substantiâ, non sicut matres, quæ
 suorum lac uberum suis præbent
 filiis, quod certè non est pars
 propriæ ipsarum substantiæ; sed
 ipse pro alimento largitur nobis
 totam suam ac integram sub-
 stantiam, suum corpus, suam a-
 nimam, suam divinitatem, ut
 vivere nos propriâ suâ faciat vi-
 ta. Quam amabilis Pater! &
 quid ultra facere potest, ut de-
 monstrat nobis, quod agnoscat
 nos pro veris suis filiis, quodque
 nos verè velut suos accipiat fi-
 lios.

Et quia probè novit, filios non induci
 in possessionem paternorum bonorum,
 nisi moriatur pater, vult mori, & mori-
 tur, quamvis sit immortalis, ut jus nobis
 conferat ad possessionem immensorum
 bonorum suorum. Facit adhuc plura:
 siquidem resurgit à mortuis & ascendit in
 cælum, ut nos post se deducat illuc, &
 ipsemet illorum inducat nos in possessio-
 nem, & quidem possessionem pacificam
 in æternum. Quis unquam tam amabilis
 Patris audivit fieri mentionem?

Frates Joseph credebant se perdidisse Joseph cepit
 ipsum, quando subductus est ipsis, & ab possessionem
 ipsismet venditus & abductus in servitu- in Ægypto
 tem. Nihilominus concessit ipse in Æ- pro se & pro
 gyptum, ut illius caperet possessionem fratibus suis,
 tum pro se, tum pro ipsis, siquidem non
 tantum ibidem fuerat, Pro-Rex, sed ab-
 solutus velut Dominus. Eheu! nil no-
 verant de hoc fratres ipsius, nec agnos-
 cebant consilia magnæ hujus providen-
 tiæ, quæ totum dirigebat opus. Sed tan-
 dem, cum necessitate premerentur in pro-
 pria Regione sua, coacti sunt ipsimet
 concedere in Ægyptum, ibidem quasi-
 turi panem suum; credebant ipsi, intra-
 re se illuc velut mendicos, sed auspiciato
 desigebantur stupore, quod exceptos se
 cernerent velut Principes, & quasi velut
 Regni ipsius Dominos, edquod jam à
 longo tempore illius adierant possessio-
 nem in persona fratris sui. Ah! quanto
 perfusi sunt gaudio, quando in primo am-
 plexu audierunt ipsum dicentem sibi:
*Ego sum Joseph, frater vester, quem Gen. 45. v. 4.
 vendidistis, nolite timere; pro salute
 enim vestra misit me Deus ante vos
 in Ægyptum, ut illius communicarem
 vobis divitias.*

Hoc non nisi figura erat; sed ecce vo-
 bis veritatem. Jesus Christus verus est
 Joseph; nos fratres ipsius, falsi ipsius
 fratres, & veri ipsius persecutores, ho-
 mines,

PPPPPP 2

Jesus Christus mines, miserabiles nos omnes peccatores possessionem vendidimus ipsum, tradidimus & misimus capit in regno ipsum in servitute, quin & consignavit cœlorum pro mus ipsum morti. Verum non propterea se & pro nobis perdidimus ipsum. Verum est, quod nos deseruerit, quodque visibilem ipsius amiserimus presentiam: verum is abiit accepturus possessionem regni cœlorum pro se & pro nobis: ibi non solummodo est Pro Rex, sed Rex ipse absolutus; & hoc exploratum est nobis. Quid facimus hic in ista lacrymarum valle? Eheu! nos hic non vivimus, non nisi hic morimur, vel saltem non nisi hic languemus. Nondum fatis adhuc vitæ presentis preminur miseris, ut quantocyus liberari ab illis non anhelemus?

Eamus, aspiremus, festinemus intrare in Regnum hoc felicitatis æternæ, ubi novimus fratrem nostrum supremum esse Monarcham: nostrum id est, cum certi simus, ipsum pro se & pro nobis illius jam adisse possessionem: ipse expectat nos, desiderat nos, paratus omnino ad nos recipiendum. Ah! quam immensum nobis gaudium, quando accipiet nos inter brachia sua, incomparabiliter majori cum amore, quam acceperit Joseph fratres suos, ut nobis consignet plenam possessionem omnium divitiarum magni hujus imperii!

Majori cum amore nos accipiet, quam in bonum nostrum multò plura faciat, acceperit Joseph fratres suos, quam fecerit Joseph pro fratribus suis? Ah! nonne videmus, quod incomparabilis ipsius amor impellat illum, ut siquidem is non ipsemet quaesivit eos in Persona, ut deduceret illos in Ægyptum,

Sed verus noster Joseph recedens à nobis, ut ascendat in cœlum, promittit nobis, quod abeat, parare nobis locum in regno suo: vado parare vobis locum; quo parato, pollicetur, se reversurum ad nos, ut nos accipiat, nosque secum illuc deducat; promisit id nobis, & fidelis est. Quotidiè conspicimus executionem promissionis hujus, siquidem dum ultimæ appropinquamus horæ, jam accincti ad iter extremum, nonne venit ipsemet ad nos in Persona? nonne præbet se nobis in forma viatici, ut nostri Dux sit itineris, & certum pignus, quod, cum seipsum det nobis, negaturus nobis non sit cætera omnia cœlorum bona, quæ tam pretiosa, sicut ipse non existunt? quid ultra optare ac desiderare possumus?

Valete igitur creaturæ, munde immunde, vanæ occupationes terræ, consilia humana, falsa promissa sæculi! valete omnes fraudes sensuum, non nisi despicatu vos prosequar deinceps maximo. Ad te solam aspiro, ô cœlestis Jerosolyma, chara mater mea: te solam desidero, ô jucunda æternitatis meæ mansio, non nisi tuas anhele, tuas sector & læcupor pulchritudines. O quando mihi tua reserabuntur ostia! tunc mea omnia, quando te videro, adimplebuntur desideria:

Satiabor, satiabor, cum apparuerit gloria tua. Psalm. 16, v. 15.

A M E N.

INDEX